Cutezătorii

16

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI 18 APRILIE
1968, ANUL II

CITIȚI
în pagina a 6-a:

CASCADORII

și
performanțele
lor

ÎN PAGINA 12: „ROZETELE CUTEZĂTORII“

ECRAN

VIZITA CONDUCĂTORILOR DE PARTID ȘI DE STAT ÎN JUDEȚELE CONSTANȚA ȘI TULCEA

Cu tradiționala pîine și sare, simbolizînd rodnicia pămînturilor și bucuria oamenilor acestor meleaguri de a primi oaspeți aleși și dragi, cu brațele pline de flori din grădinile acestui april exuberant, cu cele mai alese și mai calde cuvinte de stimă și dragoste, au fost întîmpinați pretutindeni, în zilele de 11—12 aprilie a.c., tovarășii Nicolae Ceaușescu, Emil Bodnăraș, Gheorghe Rădulescu, Vasile Vîlcu, Iosif Banc, Gheorghe Stoica, Vasile Patilineț — care au făcut o vizită de lucru în județele Constanța și Tulcea.

Înalții oaspeți ai acestei infloritoare părți de țară — străvechi pămînt românesc, martor al unei civilizații milenare — au vizitat obiective economice și social-culturale, sfătuindu-se cu activul de partid și de stat și cu oamenii muncii asupra rezultatelor obținute pînă acum în îndeplinirea planului cincinal, asupra măsurilor privitoare la îmbunătățirea organizării administrativ-teritoriale a țării stabilite de Conferința Națională a partidului, în lumina programului de înflorire multilaterală a patriei, trasat de cel de al IX-lea Congres al P.C.R.

Pe străvechiul pămînt dobrogean, un salut al tinereții!

Pretutindeni, în județele și municipiile Constanța și Tulcea, deopotrivă la fabrica de ciment din Medgidia ca și la stațiunea experimentală agricolă Dobrogea, la uzina de produse chimice din Năvodari, în comunele Comana, Movilița, Topraisar ca și la întreprinderea agricolă de stat «M. Kogălniceanu» sau la «Muzeul Deltei», tovarășului Nicolae Ceaușescu și celorlalți conducători de partid și de stat li s-a făcut o primire entuziastă, aprecierile și prețioasele îndrumări date de secretarul general al partidului și de ceilalți înalți oaspeți constituind un rodnic îndreptar pentru toți cei ce muncesc în această frumoasă și bogată parte a țării.

Cu mai multe prilejuri, în cadrul unor mitinguri și consfătuiri de lucru, a luat cuvîntul tovarășul Nicolae Ceaușescu. Urale și aclamații au subliniat în repetate rînduri aceste cuvîntări, care au dezvoltat în fața oamenilor muncii aspecte importante ale politicii înțelepte și clarvăzătoare a partidului pentru construirea societății socialiste, pentru înflorirea patriei, pentru pace și înțelegere între popoare.

Emoționați, pionierii au înmînat flori oaspeților iubiți, exprimînd dragostea și recunoștința fierbinte a celor mai tineri fii ai patriei pentru partid, pentru Comitetul său Central în frunte cu tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Vizita președintelui Consiliului de Miniștri Ion Gheorghe Maurer în Suedia

«Elogii României pentru politica de dezvoltare a relațiilor cu toate țările».

«Vizita în Nord este edificatoare pentru eforturile României de lărgire a contactelor cu alte țări».

Am ales două titluri din multele de acest fel pe care le-a publicat la loc de cinste presa suedeză cu prilejul vizitei oficiale în Suedia a Președintelui Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, Ion Gheorghe Maurer, însoțit de ministrul afacerilor externe, Corneliu Mănescu.

Expresie a sentimentelor de prețuire și stimă pe care și le nutresc poporul român și suedez, a multiplelor posibilități de colaborare între România și Suedia, această vizită este unanim apreciată ca o contribuție de seamă la cauza păcii și înțelegerii între popoare.

„Săptămîna primăverii“

Pretutindeni în țară, aplauze pentru o acțiune soldată cu rezultate lăudabile. Din inițiativa Consiliului Național al Organizației Pionierilor și a Ministerului Învățămîntului, s-a desfășurat «Săptămîna primăverii». Debutul ei a adunat laolaltă peste 500 de copii la Palatul lor din Capitală. Aici, într-un cadru festiv, a avut loc inaugurarea celor șapte zile dedicate dragostei voastre pentru natură, îmbogățirii și ocrotirii acesteia. La București și în numeroase alte orașe și comune, pionierii au plantat puieți, au amenajat grădini, au construit căsuțe pentru oaspeții înaripați ai luncilor și pădurilor.

Cineva spunea: «Sînt unii care își scrijelesc cu briceagul numele în scoarța copacilor, convinși probabil că astfel și-l... imortalizează! Pionierii plantează arbori. E un mod nobil de a lăsa amintirea numelui tău». Cu totul de acord, felicităm din toată inima pe zecile de mii de foarte tineri și entuziaști participanți la «Săptămîna primăverii».

Urmaș al lui Dragoș, Bogdan, Pintea Viteazul și al atîtor mari bărbați, ctitori de țară și neam, acest fecior din comuna Vad, județul Maramureș, surîde încrezător primăverii și viitorului.

MARAMUREȘ

Străveche vatră dacică, rămasă în afara cuceririlor romane, dar influențată intens de cultura și civilizația Romei, depresiunea Maramureșului păstrează în istorie, pe lîngă gloria unei asemenea continuități de spirit autohton, meritul — cu nimic mai palid — de a fi fost leagănul armatelor de viteji ale întîiului domn liber — descălecător al Moldovei: Bogdan (1359). Menționată documentar, ca formațiune de sine stătătoare, încă la 1199, Țara Maramureșului a fost — deopotrivă — leagănul unor legende, cîntece, balade și dansuri de o distinsă originalitate.

Vechile biserici de lemn ale acestui ținut au reprezentat — încă din zorile formării poporului român — puternice centre de cultură feudală. Aici, în veghea și meditația chiliilor, au înflorit către finele secolului al XV-lea cele dintîi scrieri cunoscute azi, în dulcea noastră limbă românească (la ctitoria fraților Baliță și Drag, de la Peri).

Cuprinsă ca într-un imens evantai geologic, între munții vulcanici ai Oașului și Țibleșului și cei de origină cristalină ai Rodnei și Maramureșului, străbătută de rîuri cu nume de alint — Tisa, Iza ș.a. — străvechea vatră a Maramureșului se mîndrește, dintotdeauna cu majestuoasele porți de lemn, cu farmecul portului popular și mai ales cu semeția și iscusința fiilor săi, cu nemuritoarea pildă de vitejie a haiducului Pintea.

Cîtu-i Maramureșu'
Nu-i oraș ca Sighetu'
Nici ca Pintea Viteazu'...

Istoria maramureșenilor este strîns împletită cu istoria întregii țări și îndeosebi cu istoria Transilvaniei, într-al cărei principat ținutul acesta s-a aflat inclus începînd cu anul 1553. Primăvara în care ne aflăm, apropiata sărbătoare a semicentenarului desăvîrșirii unirii tuturor românilor, află Țara Maramureșului mai mîndră și mai înfloritoare ca oricînd.

Formînd — împreună cu Țara Lăpușului și depresiunea Baia Mare — unul dintre cele mai bogate și mai pitorești județe ale României Socialiste, Maramureșul are meritul a da, pe lîngă o însemnată producție forestieră, pomicolă și zootehnică, aproape jumătate din producția de cupru, de zinc, de argint și de aur a țării. Municipiile Sighetul Marmației, cu o puternică industrie a lemnului și Baia Mare, «capitala» metalurgiei neferoase, ambele cu vechimi atestate de peste șapte secole, prefigurează — laolaltă cu vechile așezări maramureșene și cu tinerele centre muncitorești — o vibrantă geografie modern-tradițională, în care zodia socialismului rodește viguros.

Muncind și visînd împreună, moroșenii, lăpușenii, băimărenii, făuresc neîntrerupt un tot mai tînăr, tot mai bogat și tot mai înfloritor chip al secularului Maramureș.

Mihai NEGULESCU

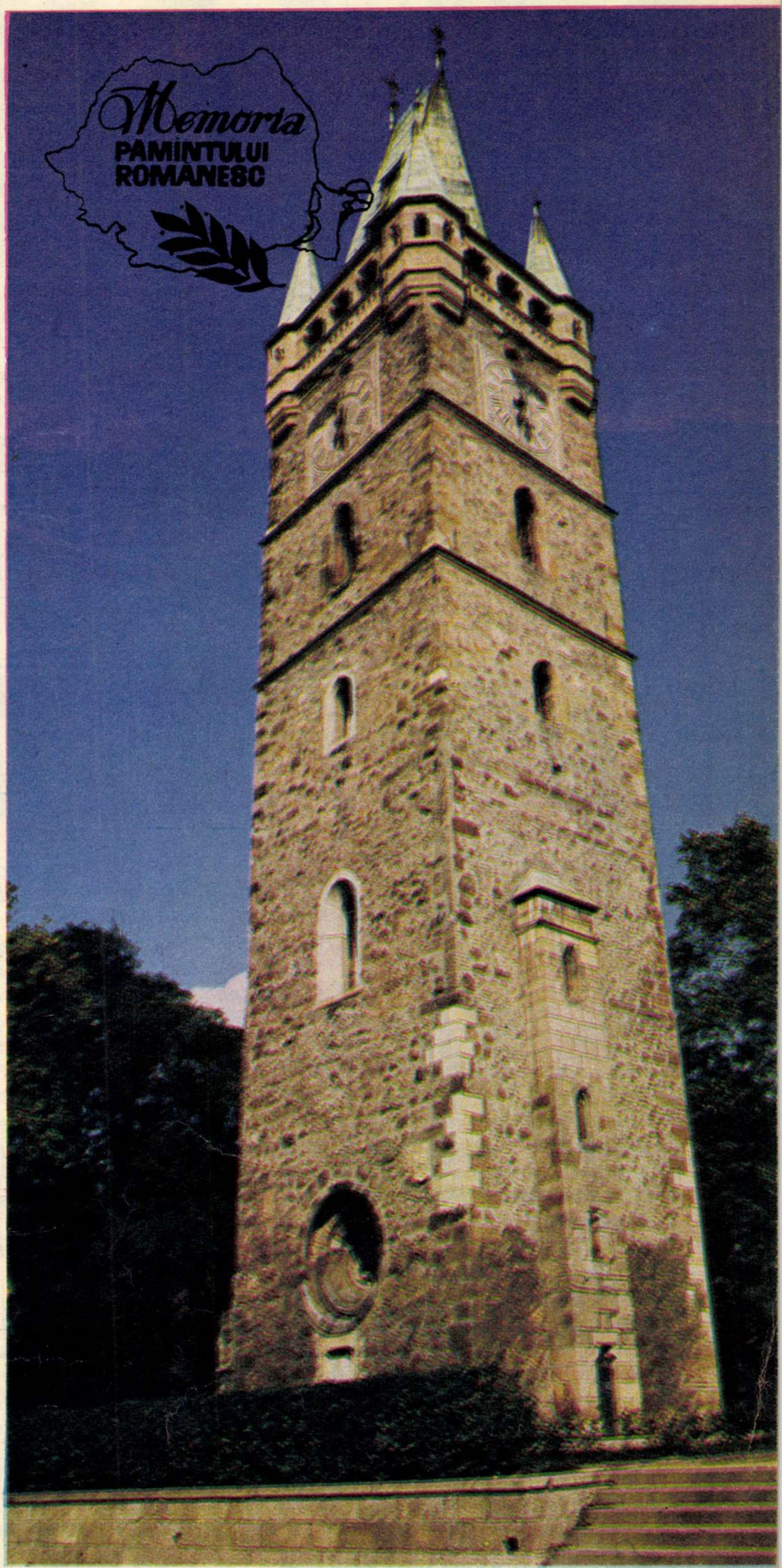

«Turnul cu ceas» numit și «Turnul lui Ștefan», străveche strajă de piatră a municipiului Baia Mare — reședința județului Maramureș.

AZI, FINALUL
ANCHETEI
NOASTRE:

ESTE DETAŞAMENTU

AM DEDICAT ANCHETELE DIN ULTIMUL TIMP UNEI TEME CARE CREDEM, A IZBUTIT SĂ VĂ TREZEASCĂ ATENȚIA.
EA A FOST FORMULATĂ ÎN ÎNTREBAREA:

ESTE DETAȘAMENTUL
VOSTRU
UN
COLECTIV?

ȘI A FĂCUT OBIECTUL UNOR DISCUȚII CE AU ANTRENAT SUTE DE PIONIERI.
A SOSIT MOMENTUL SĂ TRAGEM CONCLUZIILE.

Vă propun să începem prin a da cuvîntul lui **MIHALACHE RADU** din clasa a VIII-a, Giurgiu.

«**Mi s-a întîmplat** — citām din scrisoarea lui Radu adresată redacției noastre — **să aud un băiat povestind astfel: — Ne-am adunat un colectiv de vreo trei-patru, ne-am scotocit prin buzunare, am pus toți banii la un loc și ne-am dus la piață. Am cumpărat un pepene de 8 kile, ne-am suit în podul casei unuia dintre noi, am mîncat pe rupte și pe urmă am început să ne bombardăm cu sîmburi. Avem un colectiv straşnic! Cu noi nu te plictisești niciodată... Am remarcat că în povestirea băiatului s-a folosit de două ori cuvîntul COLECTIV, dar după părerea mea el ar fi putut fi înlocuit fără nici o pagubă cu oricare altul. Se potrivea aici ca nuca în perete. Folosindu-l, băiatul ne lăsa să credem că un colectiv este o adunare întîmplătoare a cîtorva cunoscuți care, ca să nu se plictisească, își propun să facă ceva — de pildă, să mănînce un pepene și să se bombardeze cu sîmburi... Așa să fie oare? Nu-mi vine să cred. Dacă ar fi așa, atunci școala și organizația noastră de**

CONSTANTIN DAVID

În urmă cu șase decenii, la 25 aprilie 1908, s-a născut la București, într-o familie de muncitori, Constantin David. A fost nevoit să înfrunte din fragedă copilărie mizeria și sărăcia. Încă înainte de a fi împlinit 14 ani, a intrat ucenic la atelierele «C.F.R. Grivița», calificîndu-se ca strungar. Fire energică, plină de dinamism, el s-a simțit atras cu tărie de lupta revoluționară a muncitorimii pentru apărarea dreptului acesteia la muncă și viață. În cadrul organizației U.T.C, cît și a sindicatului C.F.R. de la «Grivița», Constantin David a făcut primii pași pe drumul călirii sale politice.

După efectuarea stagiului militar, s-a întors în rîndul tovarășilor săi de muncă. Era în perioada istorică în care, din adîncă ilegalitate, Partidul Comunist Român pregătea declanșarea puternicelor bătălii de clasă din ianuarie-februarie 1933. S-a încadrat cu avînt în munca de organizare și mobilizare a muncitorimii ceferiste, fapt pentru care a fost condamnat la 6 luni detențiune. Departe de a-i slăbi hotărîrea de luptă, închisoarea — unde a venit în contact strîns cu cadre de bază ale partidului și ale mișcării muncitorești — a constituit pentru el o autentică școală de călire revoluționară. În 1934, la scurt timp după eliberarea din închisoare, a fost primit în rîndurile Partidului Comunist Român — titlu de înaltă cinste proletară pe care l-a păstrat cu demnitate pînă la sfîrșitul tragic al vieții.

În perioada care a urmat luptelor din 1933, Constantin David a participat, din însărcinarea partidului, la organizarea a numeroase acțiuni de masă cu caracter antifascist, antirăzboinic, atît în București, cît și în alte centre muncitorești din țară.

De-a lungul celor 12 ani cît a muncit ca activist, la început în organizația tineretului comunist și în sindicatul ceferist, iar apoi îndeplinind diferite munci de răspundere în organizațiile de partid din Capitală și din alte localități sau în aparatul Comitetului Central al Partidului Comunist, Constantin David s-a dovedit a fi un militant plin de fermitate revoluționară, strîns legat de masele de muncitori, pe care le-a cunoscut și de care a fost stimat și iubit. În pofida terorii, a întemnițărilor și schingiuirilor la care a fost supus — din 1931 pînă în 1940 a fost arestat de 24 de ori — Constantin David a rămas mereu neclintit la postul de luptă încredințat de partid.

Venirea la putere — în septembrie 1940 — a legionarilor, organizație fascistă, coloana a V-a a hitlerismului în România, a însemnat dezlănțuirea unui val de teroare antidemocratică și antipopulară. Legionarii au căutat să se răfuiască în primul rînd cu comuniștii. Printre victimele care au căzut în acei ani s-a numărat și Constantin David. În noaptea de 21 spre 22 ianuarie 1941 a fost ridicat cu forța de acasă și după ore întregi de schingiuire bestială, a fost ucis mișelește. Trupul ciuruit de gloanțe i-a fost găsit după aproape o lună în pădurea Pantelimon.

Dînd o înaltă prețuire tradițiilor glorioase de luptă, poporul nostru cinstește memoria lui Constantin David, alături de a celorlalți fii credincioși ai clasei muncitoare, a comuniștilor care s-au jertfit pentru libertatea și fericirea patriei.

VOSTRU UN COLECTIV

pionieri nu și-ar mai pierde vremea să închege colective de copii. Pepenii au același gust și cînd îi mănînci de unul singur...»

Scrisoarea lui Radu ne invită să răspundem ce este un colectiv, care sînt însușirile lui principale.

Dăm cuvîntul, pe rînd, corespondenților: **DIMANCEA MIRCEA,** clasa a VII-a, București:

«Colectivul învață pe membrii săi să-și apropie marea bucurie a traiului și activității laolaltă, în numele unui ideal înălțător»

MOCANU DOINA, clasa a VIII-a, Rîmnicu Vîlcea:

«Colectivul îi învață pe membrii săi să simtă și să acționeze toți pentru unul și unul pentru toți».

BACALOGLU GEORGETA, clasa a VII-a, București:

«Colectivul împletește dorințele fiecăruia cu interesele tuturor».

Unind cele trei răspunsuri vom avea o definiție destul de cuprinzătoare a unui colectiv. Aici și acum să ne mulțumim cu ea.

Să continuăm dînd cîteva exemple care, după părerea noastră, demonstrează că noțiunea de colectiv a fost folosită corect — pentru că, desigur, este înțeleasă corect.

UNGHENARU VASILE, clasa a VII-a, Timișoara:

«Cred că detașamentul nostru este un colectiv — și încă un colectiv bun. Roadele sînt multe. N-avem în clasă nici un corigent și asta, în bună măsură, se datorează colectivului. De ce? Pentru că nimeni n-a spus: eu învăț, dar de ceilalți nu-mi pasă, să se descurce cum pot...»

ANDA ZOBU, clasa a VIII-a, Constanța:

«Un pionier din detașamentul nostru și-a luat angajamentul de a lucra pentru clasă niște rafturi necesare ghivecelor de flori care s-au înmulțit și nu mai încap pe prichiciurile ferestrelor. A întîrziat o zi, două, zece, o lună. Cînd l-am luat la rost ne-a răspuns: — Îmi pare rău, altă dată o să fiu mai punctual. Am fost curioși să știm de ce anume «îi pare rău». L-am întrebat și ne-a răspuns: — Îmi pare rău pentru că n-am găsit timp să fac rafturile... Și noi care credeam că-i pare rău pentru noi, pentru colectivul nostru care a așteptat atîta!»

VIRGIL SARBĂU, clasa a VIII-a, Timișoara:

«Mulți dintre noi am început să ne gîndim dacă o faptă sau alta a noastră ar primi sau nu aprobarea colectivului clasei, al detașamentului. Eu cred că e bine să procedăm așa. Nu vreau să fiu înțeles greșit și cineva să-și închipuie că înaintea fiecărui lucru pe care îl facem, ne oprim și ne întrebăm: oare ce-o să spună Fănel, Mioara, Sandu? Nu mai avem patru ani. Știm și noi ce e bine și ce nu. Înțeleg prin aprobarea colectivului nu numai un plus de siguranță în ocolirea greșelilor, ci, în primul rînd, dorința noastră cea mai vie ca faptele săvîrșite de noi să cinstească numele colectivului. Fiecare, desigur, se mîndrește cînd e lăudat pe merit. Dar cît de mare poate fi bucuria cînd lauda o primește întreg colectivul și simți că bucuria ta e o părticică din marea bucurie a tuturor!»

Este, am întrebat noi, **detașamentul vostru un colectiv?**

Sute de copii ne-au răspuns: DA! ESTE!

Dacă am înșira aici motivele care i-au făcut să ne răspundă astfel am umple cîteva reviste...

Vom reține doar bucuria tuturor de a fi putut, sincer, din toată inima, să dea un astfel de răspuns.

Este bucuria pe care cei ce au colaborat la ancheta aceasta vă roagă s-o socotiți și a lor.

Vă mulțumim, copii, pentru promptitudinea și seriozitatea cu care ne-ați răspuns.

Octav PANCU-IAȘI

ȘTEFAN PLAVĂȚ

Se împlinesc 55 de ani de cînd — la 24 aprilie 1913 — s-a născut în familia unor țărani săraci din comuna Eșelnița, județul Caraș-Severin, Ștefan Plavăț, erou al clasei muncitoare din țara noastră.

Rămas orfan de mic, Ștefan Plavăț a fost silit să întrerupă cursurile liceului și să intre în octombrie 1927, la școala de ucenici C.F.R. — Timișoara, secția tîmplărie. Aici a fost înconjurat cu atenție și dragoste de către muncitorii mai vîrstnici, de comuniști care i-au deschis ochii și mintea asupra necesității de a se alătura luptei tovarășilor săi pentru apărarea intereselor vitale ale clasei din care făcea parte. După terminarea uceniciei, lucrează ca tîmplar la Atelierele C.F.R. Timișoara. În scurt timp, este ales în comitetul sindicatului din ateliere. Ca să-l «cumințească», direcția atelierelor l-a mutat o vreme «disciplinar» la un atelier de zonă. Plavăț păstrează însă o legătură strînsă cu sindicatul de la C.F.R. Timișoara.

În anii grei ai celui de-al doilea război mondial, Ștefan Plavăț revine la Timișoara. Teroarea și exploatarea se înăspreau mereu și, o dată cu acestea, creștea și ura poporului împotriva dictaturii fasciste. În acei ani i s-a împlinit dorința cea mai arzătoare: a fost primit în rîndurile Partidului Comunist Român. În toamna anului 1940 a fost cooptat în conducerea organizației de partid de la Atelierele C.F.R. Timișoara.

Din adîncă ilegalitate, punîndu-și la fiecare pas viața în primejdie, comuniștii participau și mobilizau muncitorii la acțiuni împotriva mașinii de război hitleriste. In curtea atelierelor vagoanele zăceau demontate. Dintre cele care erau totuși reparate, multe se întorceau grabnic înapoi pentru că li se aprindeau osiile. Grupul de comuniști condus de Plavăț desfășura acțiuni de sabotaj pentru a împiedica trimiterea de locomotive și vagoane pe frontul antisovietic.

În toamna anului 1942 au fost arestați și judecați mai mulți comuniști de la Atelierele C.F.R. Timișoara, printre care și Ștefan Plavăț. Neputînd aduce dovezi, completul de judecată a fost obligat să-l achite.

În primăvara anului 1944, forțele patriotice conduse de P.C.R. intensificau pregătirile pentru răsturnarea dictaturii militaro-fasciste. Pe baza indicațiilor conducerii partidului s-a trecut la înființarea unui grup de partizani care să acționeze în munții Carașului. Lui Ștefan Plavăț i s-a încredințat comanda politică a detașamentului de partizani «Mărăști». Patrioții aveau sarcina de a acționa pe liniile ferate Reșița-Timișoara, Timișoara-București, precum și la barajul de la Văliug. Dar, ca urmare a unei trădări, jandarmeria, copoii Siguranței și ai Gestapoului au reușit să descopere grupul de partizani. În zorii zilei de 18 iunie 1944, jandarmii au înconjurat locul unde se aflau partizanii. Cu sacrificiul vieții sale, Plavăț a acoperit retragerea tovarășilor săi de luptă. El a căzut eroic pentru cauza eliberării României.

Amintirea lui Ștefan Plavăț și a tuturor luptătorilor care și-au jertfit viața în lupta pentru libertatea patriei va rămîne neștearsă în inimile oamenilor muncii din țara noastră.

Gheorghe ZAMFIR

CASCADORII

• NUMELE LOR NU SE AFLĂ PE GENERIC • CINE ESTE FANTOMAS? • PE CÎMPUL COTROCENILOR: SCRIMĂ, CĂLĂRIE ACROBATICĂ! • RISC SAU ALTCEVA?

Un grup de călăreți, cu bărbile fluturînd în vînt, galopa năprasnic pe iarba jilavă, undeva, pe cîmpul Cotrocenilor. Dintr-o dată, ca lovit de glonte, unul dintre ei se clătină în şa, prăbuşindu-se la pămînt, în vreme ce — scăpat din dîrlogi — armăsarul înspumat îşi continua goana. Dar după o clipă, cel căzut țîşni ca împins de resort, în picioare, şi întrebă cu zîmbetul pe buze:

— Ei, cum a fost?

Întrebarea fusese adresată unui tînăr care urmărise cavalcada cu mare luare aminte. Nu fără bucurie am recunoscut în persoana acestuia pe tînărul profesor de gimnastică, cascadorul Szabo Cech. Poate, fără s-o ştiți, mulți dintre voi, iubitori de film, îl cunoaşteți pe Cech. L-ați văzut în Dacii, executînd — ca dublură a interpretului lui Cotyso — acea admirabilă prăbuşire de pe stînca-altar care a furat literalmente respirația spectatorilor.

Dar cine sînt cascadorii? Un soi de actori cu totul deosebiți care, modeşti, nu-şi înscriu numele pe generic, deşi sînt prezenți în cel puțin unul din cinci filme. De fapt, ori de cîte ori intervine o scenă primejdioasă, ei sînt solicitați să dubleze vedeta filmului. Pentru că nu întotdeauna frumosul erou principal, actor expresiv care-şi joacă personajul plin de emoție, dispune şi de pregătirea fizică necesară exigențelor «acrobatice» ale rolului. În felul acesta figura personajului este rezultat al sintezei dintre prezența fizică a protagonistului, cel aflat în fruntea genericului şi forma fizică a modestului atlet care-i ia locul în scenele primejdioase. Cascadorul este Fantomas agățat de elicopter, este Pardaillan atunci cînd trece prin foc şi sabie, este Scaramouche, săvîrşind salturi mortale în mijlocul adversarilor săi, este Surcouf sărind neînvins dintr-o corabie într-alta. Pe cascador îl ghiceşti la volanul automobilului care capotează în flăcări sau călare pe motocicleta care escaladează un pod rupt...

Privită de departe, performanța cascadorului pare de un curaj nebunesc. În realitate însă, tocmai nebunia nu are ce căuta aici, unde esența meseriei este analiza lucidă a fiecărei mişcări. Ca să devii cascador, iți trebuie înainte de toate o pregătire complexă. De pildă, cei 50 de sportivi care se antrenează acum pentru filmul «Mihai Viteazul», exersează scrimă, acrobatică, salturi, cățărări, călărie, tehnica luptei, multiple exerciții de gimnastică studiate minuțios. Şi ceea ce rezultă este, în realitate, o nouă şi complexă disciplină sportivă. Probabil că vreți să ştiți în ce măsură profesia de cascador comportă riscul. Pericolul poate fi înlăturat aici numai prin calcul, studiu şi antrenament. Fiecare fragment de mişcare se descompune în părțile sale componente şi, treptat, se elimină tot ceea ce ține de risc. Trebuie să ştii să cazi de pe cal, de pildă, sau să sari de pe un pridvor înalt, fără să te loveşti, şi această performanță se poate obține numai studiind cu perseverență centrul de greutate al corpului în momentul alunecării din şa, sau al săriturii. În prezent cascadorii pentru filmul «Mihai Viteazul» se pregătesc să devină osteni viteji, în stare de orice faptă temerară, cutezători, demni de faima luptătorilor marelui domnitor. Pentru că ei vor fi aceia care vor însufleți figurile legendare ale filmului închinat de Titus Popovici şi Sergiu Nicolaescu, gloriosului domnitor muntean.

T. CARANFIL

②

Foto: Al. BABIC

①

1. Pregătiri pentru viitoarele cavalcade ale oştenilor lui Mihai Viteazul.

2. După multe antrenamente, săritura de la această înălțime nu mai dă emoții.

3. Salt de pe motocicletă.

③

GÎNDIT ÎN ROMÂNIA

„INGINERUL AUTOMAT“

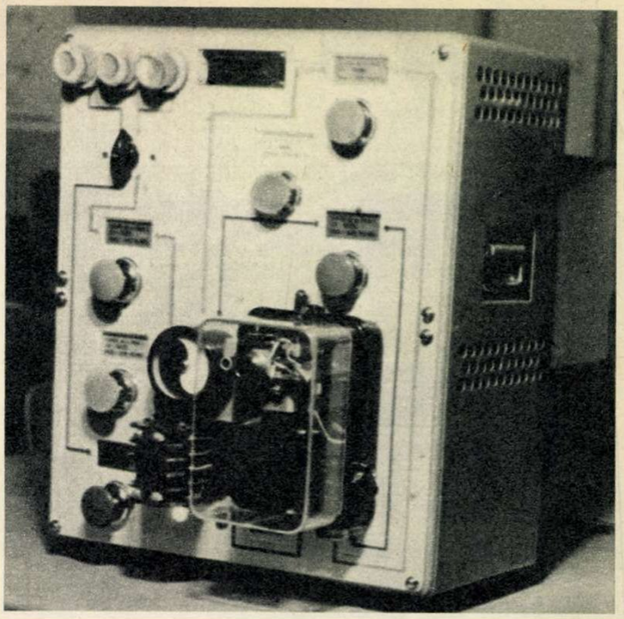

În sala imensă a mașinilor, motoarele zumzăie. Totul pare normal. Și totuși, undeva s-a strecurat o defecțiune. Unul dintre motoare funcționează necorespunzător și o dată cu trecerea timpului se distruge.

Cine va remarca avaria pe cale să se producă? *Releul multiprot*. Este numele celei mai recente invenții românești, care a fost distinsă la Salonul internațional al inventatorilor de la Bruxelles cu medalia de aur.

«Inginerul automat» nu se mulțumește să sesizeze că motorul funcționează anormal. El știe să distingă momentul în care este necesară o intervenție energică și atunci scoate pe loc motorul din funcțiune. Aparatul are de asemenea capacitatea, în cazul defecțiunilor a căror gravitate nu este extremă, să țină sub observație motorul un timp variabil înainte de «a hotărî» cum să procedeze. Acest «spirit de discernămînt» al aparatului realizat de *ing. E. Hoppe* se manifestă încă de la punerea în funcțiune a motorului, a cărui instalație de alimentare este verificată automat.

Sîntem siguri că performanțele *releului multiprot* realizat în laboratoarele Institutului de cercetare și proiectare pentru industria electrotehnică din București vor face din acest aparat un auxiliar extrem de prețios al automatizării.

Conf. univ. ing. D. F. LĂZĂROIU

O nouă capitală a AUTOMOBILULUI
GENEVA

La două luni după Bruxelles, o nouă confruntare automobilistică a atras atenția iubitorilor tehnicii: salonul internațional de la Geneva.

Ce înseamnă două luni în vertiginoasa dezvoltare a automobilului? Răspunsul îl dă enumerarea noutăților apărute la Geneva și care nu erau încă prezentabile la Bruxelles: automobilele Renault 16 T.S., Mercedes-Benz 300 SEL 6,3, Fiat 850 coupé, «Vauxhall-Victor» cu motor de 2 litri și modelul «Ventora» de 3,3 litri.

În curînd pentru un automobil modern șocurile vor fi mai puțin primejdioase. De pe acum părțile din față și din spate ale automobilului Opel «Kadet» sînt concepute astfel încît să absoarbă șocurile, volanul este deformabil, iar coloana de direcție se comprimă ca o armonică, în timp ce numeroase piese din interior sînt plate ori capitonate.

În fotografiile noastre puteți vedea prototipul ultramodern al automobilului Ferrari 250 P 5 (foto 1), un Lamborghini coupé «Islero» 400GT (foto 2) și silueta elegantă a unui Mercedes-Benz 300 SEL (foto 3) însoțită de o imagine reprezentînd «misterele» din spatele capotei acestuia din urmă.

①

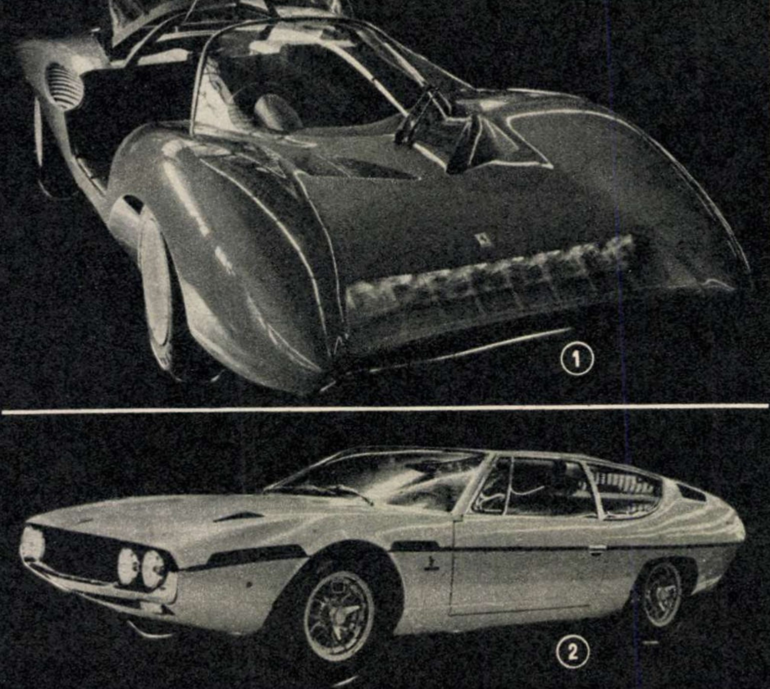

②

③

FINLANDA ȚARA CELOR 1000 DE LACURI

HELSINKI — gara centrală. La orice oră din zi sau din noapte călătorul va întîlni aici aceeași vie animație.

Călătorul care străbate centrul capitalei finlandeze are o plăcută surpriză întîlnind în mijlocul unei mici piețe din capătul străzii Esplanade, fîntîna «Havis Amanda» opera sculptorului Ville Wallgren. Cu leii săi de mare aruncînd jeturi de apă și tînăra fată așezată pe spinarea lor, sculptura dă pieții un aer parizian într-un climat nordic. În noaptea de întîi mai, studenții așază pe buclele de bronz ale acestei frumoase fete, o cascheta studențească. În Finlanda, ca și în alte țări nordice, noaptea de 1 mai a luat locul festivităților străvechi ce marcau prin diferite ritualuri începutul primăverii. Astăzi, la fel ca în trecut, pe coline și pe străzi se aprind mari grămezi de vreascuri în jurul cărora se adună numeroși tineri. La lumina flăcărilor ce le scaldă chipurile, ei cîntă și dansează bucurîndu-se împreună de renașterea naturii. Din timpuri străvechi s-a moștenit obiceiul ca un bard ales din mijlocul mulțimii să glorifice în cuvinte meșteșugite sosirea primăverii și spiritul focului care este considerat un sol al venirii soarelui. Această revărsare de veselie, de optimism constituie fără îndoială o expresie a pasiunii pentru zilele însorite într-o țară unde numărul lor este totuși destul de mic.

Aici, după lunile lungi de iarnă, vara sosește pe nesimțite și pleacă atît de repede încît n-ai timpul să te obișnuiești cu existența ei. Dramatic în felul său, obligînd pe oameni la nopți lungi de așteptare și reverie, climatul Finlandei constituie unul din principalii factori care au modelat sufletul finlandezilor. Acestui element esențial i se adaugă cadrul geografic de o varietate și frumusețe rar întîlnite. Finlanda este cunoscută ca «țara celor 1 000 de lacuri». Denumirea nu oglindește însă întreaga realitate. Numărul întinderilor de apă ajunge la 60 000 și ocupă circa 10 la sută din suprafața întregii țări. Ele sînt înconjurate de păduri întinse de mesteacăn sau de brad, legate printr-un adevărat labirint de rîuri și canale izolate adeseori de așezările omenești. De multe ori călătorul poate străbate kilometri fără să întîlnească un sat în accepțiunea obișnuită a cuvîntului. Din loc în loc se zăresc casele așezate în vecinătatea suprafețelor de pămînt ce pot fi cultivate. Unele așezări rurale se află chiar în plină pădure. Căci nebănuit de frumoasa pădure acoperă pe aceste meleaguri 71 la sută din suprafața țării și constituie baza economiei naționale. De aici și zicala «Finlanda fără pădure ar fi ca un urs fără blană». Oricît de fermecătoare ar părea călătorului pădurile și lacurile acestei țări, ele nu reprezintă totuși decît o parte a peisajului finlandez. Simbolul cel mai grăitor al Finlandei nu este nici unul din elementele amintite mai sus, ci *granitul*. Îl întîlnești pretutindeni: în mijlocul pădurilor, pe întinderile cîmpiilor, în centrul marilor orașe. O vizită făcută într-unul din parcurile orașului Helsinki, acolo unde anul trecut a fost inaugurat un impunător monument în memoria marelui compozitor Sibelius, ne-a făcut să înțelegem și mai clar cît de profund se integrează acest

Fîntîna Havis Amanda. Ea dă pieții Esplanade un aer parizian într-un climat nordic.

ment natural în peisajul așezărilor finlan-
ze. Monumentul propriu-zis, o imensă orgă
cerul liber, este instalat direct pe o
tformă naturală de granit roșcat. Tot
isupra unei stînci ce țîșnește din pămînt
e așezat chipul turnat în bronz al compo-
orului. Întregul monument înconjurat de
oaci, de alei înverzite,constituie un ansam-
deosebit de impresionant, care întruchi-
ază cum nu se poate mai bine legătura
itre autorul poemului simfonic «Tapiola»,
«Simfoniei pastorale a Nordului» și pă-
ntul Finlandei. Sibelius a cîntat ca nimeni
ul foșnetul pădurilor, apa și vîntul, bucuria
imăverii și nostalgia lungilor nopți de iarnă.

TURKU — POARTA DE VEST A FINLANDEI

n ciuda peisajului lacustru, în sud-vestul
rii este concentrată cea mai mare parte a
pulației și numeroase întreprinderi in-
striale. Aici am avut prilejul de a cunoaște
ea și preocupările finlandezilor, de a ne
seama de înaltul nivel atins de economia
estei țări.

Am descins la Turku într-o seară tîrzie de
amnă. Clădiri impunătoare, reclame lu-
inoase ale întreprinderilor comerciale... ne
ninteau că ne aflăm într-unul din cele mai
portante centre ale Finlandei. Orașul se
icură și azi de faima de a fi fost multă vreme
pitala Finlandei. Încă în secolul al XIII-lea,
oun documentele vremii. Turku atinsese o
emenea dezvoltare încît nu avea egal în
treaga țară. Un incendiu uriaș a mistuit
1827 aproape întregul oraș. Printre puți-
ele clădiri care au supraviețuit se află im-
unătorul castel situat pe una din cele șapte
oline.

Construit în mai multe etape între anii
280—1588, castelul a fost martor al multor
venimente din istoria Finlandei. Astăzi, el
eprezintă principalul obiectiv turistic al ora-
ului. Exteriorul său și-a păstrat înfățișarea
usteră cu ziduri înnegrite de vreme, în timp
e interiorul a fost reamenajat. În cele trei
fastuoase holuri ale castelului sînt oferite recepții în cinstea celor mai însemnați oaspeți ai orașului.

Dacă acest important monument constituie o mărturie a înfloririi orașului Turku în vremuri de mult apuse, numeroase construcții noi, ultramoderne reprezintă o expresie a puternicului avînt pe care cel mai vechi oraș al Finlandei l-a înregistrat în ultimii ani. Complexul universității, Teatrul Național, galeria de artă, sînt numai cîteva dintre cele mai recente construcții care încîntă privirea prin frumusețea și originalitatea lor. În diferitele colțuri ale orașului s-au construit numeroase cartiere de locuințe cu magazine, școli și cămine de copii. «Turku — ne spunea domnul Pertti Valtakari — este orașul în care puteți găsi cele mai renumite clădiri reprezentînd noua arhitectură finlandeză. Cunoscutul arhitect Erik Byggman s-a născut aici și numeroase construcții au fost ridicate după planurile sale». Anual prin oraș trec circa 800 000 de vizitatori. De aceea Turku este denumit și poarta vestică a Finlandei.

O plimbare pe cheiul rîului Aura, oferă nenumărate surprize plăcute. Turku, orașul în care în 1640 a luat ființă cel dintîi teatru din țară, oferă acum privirilor noastre o adevărată perlă a arhitecturii moderne — noul Teatru Național. Clădirea de pe chei terminată în 1962 te impresionează nu numai prin monumentalitatea sa, ci și prin modul original în care arama și ceramica contribuie la decorarea fațadei. De altfel în Finlanda — teatrul poate fi denumit pe drept cuvînt o instituție de masă. Numărul teatrelor profesioniste se ridică la 36 dar nu există comună în care să nu fie prezentate piese de teatru de către amatorii locali. Pasiunea pentru acest gen de artă își are explicația în particularitățile naturii finlandeze, în faptul că lumea imaginară a scenei permite exprimarea aspirației fiecăruia către lumină, căldură și culori, mai ales în nopțile lungi de toamnă și iarnă atunci cînd toate acestea lipsesc.

Nicolae N. LUPU

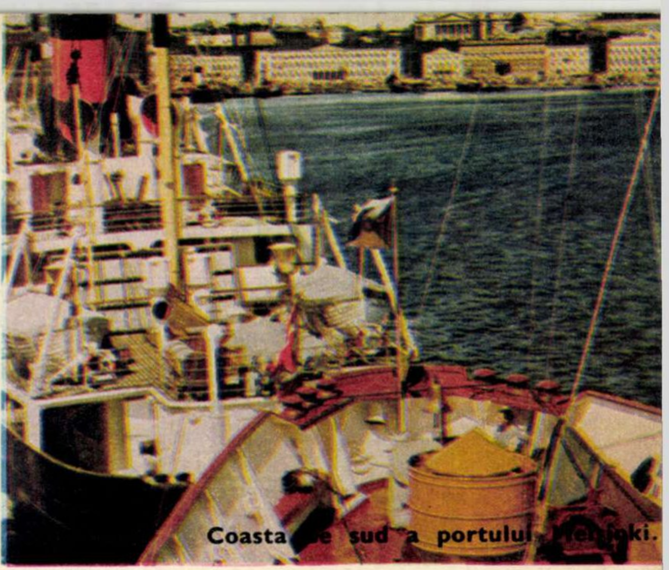
Coasta de sud a portului Helsinki.

Renii — tovarăși nedespărțiți ai laponilor.

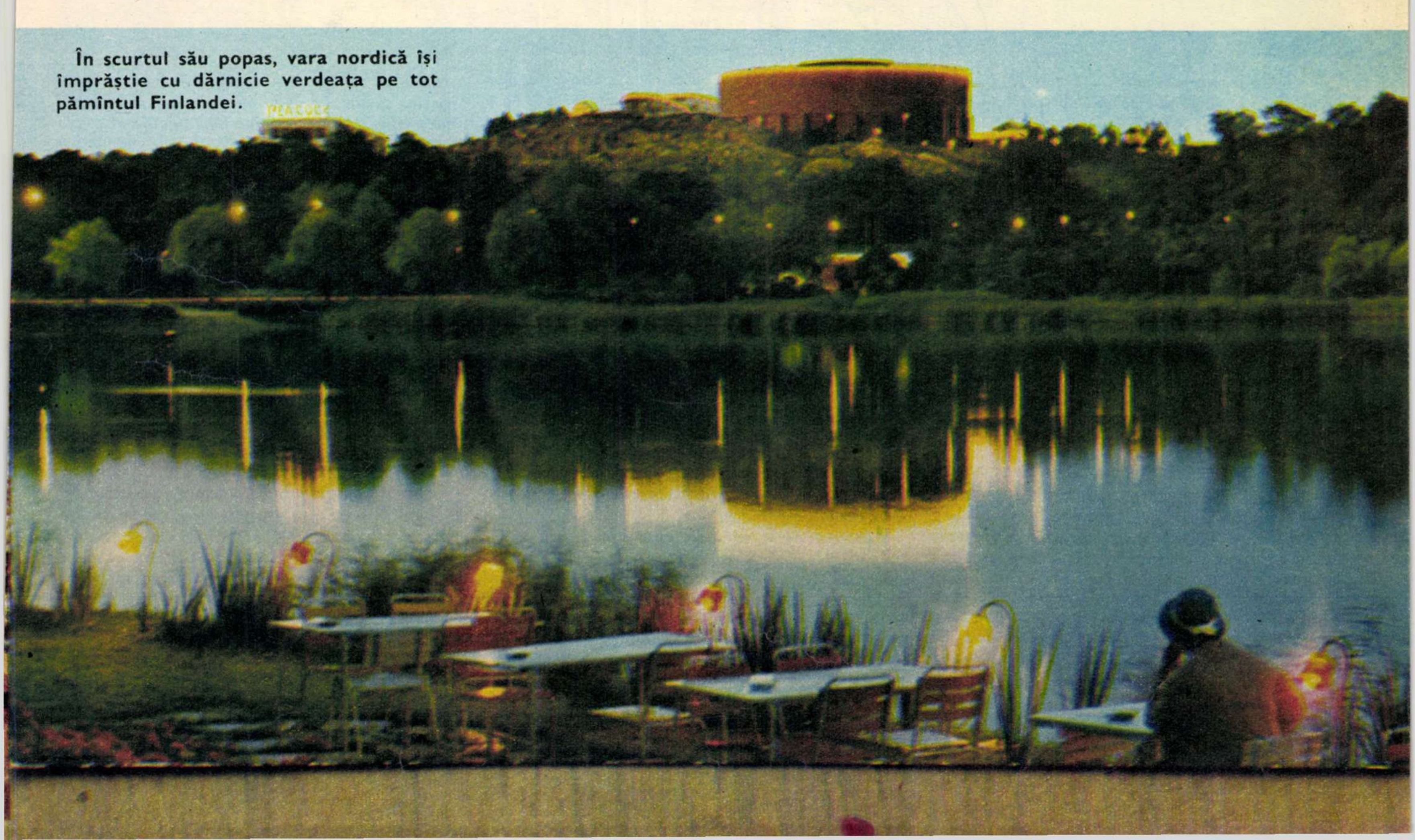
În scurtul său popas, vara nordică își împrăștie cu dărnicie verdeața pe tot pămîntul Finlandei.

CUTIA CU GREIERI

Povestire de NICOLAE VELEA

desen: **Maria ROGOZEANU**

Mama plecase de mult de acasă așa că Andrei rămase împreună cu taică-său. Tatăl lui Andrei se rasucea în pat aruncînd cearșafurile și plapuma — în febră — și apoi le căuta cu mîinile tremurînde ca să se acopere cu ele.

Dar de cînd plecase mama — cine știe unde, cine știe pentru ce, tatăl lui Andrei deveni mai liniștit. Se zbuciuma din ce în ce mai rar și atunci numai din pricina zgomotelor.

Pe urmă Andrei observă că și zgomotele îl liniștesc. (El pornea de fapt de la ideea că pe taică-său îl liniștise zgomotul ușii închise, atunci cînd plecase mama).

Andrei, rămas aproape singur, se gîndi să-l liniștească pe taică-său tot prin zgomote.

Dar mici, ușurele.

Începu să formeze numere la telefon. Nu știa nici un număr, dar își plimba degetele pe cercul cifrelor de telefon la întîmplare.

Se înțelege că a greșit de vreo opt — chiar zece ori. Și a fost și repezit de vreo patru ori (eu cred că de șase).

De fiecare dată cînd era repezit de la celălalt capăt al firului, el se ducea la patul unde zăcea taică-său, îi schimba paharul cu apă și pijamaua.

Pînă la urmă tot formînd la numere de telefon, dădu de cineva cunoscut.

— Nea Matei!

— Da, nea Matei.

— Aici e nea Andrei, e Andrei, repetă el cutremurat de nimerire. Nea Matei, să-ți fac o cîntare la telefon? La telefon ți-o fac! Asta ca să mă recunoști, nea Matei, explică el. Și nea Matei l-a recunoscut. Pe urmă Andrei i-a spus că taică-său e bolnav și nu lucrează azi.

— Mie nu-mi trebuie nimic, nea Matei. Nimic, auzi?! Nici măcar lucruri colorate. Vii, nea Matei?

— Bine, viu acu ! Și-o să-ți aduc ceva.

Și nea Matei veni peste destul de multă vreme și aduse o cutie de chibrituri. Andrei privi și primi mirat și nemulțumit darul. Nea Matei se duse în camera tatălui. Andrei se uită din nou la cutia de chibrituri și auzi un zbucium. O duse la urechi și se miră. Acolo erau trei greieri. El îi privi, pe urmă închise cutia și socotindu-l pe taică-său în pază bună coborî jos, în părculețul din fața blocului. Soarele scădea. Andrei începu lupta lui din totdeauna cu umbrele. Să oprească prelungirea umbrelor. Își luă țărușii de acolo de unde îi ascunsese. (Sub o mașină care stătea urîtă și gîrbovită de multă vreme în fața blocului). Înfipse țărușii la marginea umbrelor ca să le oprească, să nu se mai lungească. Umbrele au stat un pic acolo, adormite dar au început repede să se prelingă lin și neliniștitor în sus peste țărușii mici și neputincioși.

— Iar?! izbucni Andrei supărat, dureros de supărat. Pentru că după ce ocrotise pe taică-său se simțea puternic și în stare să oprească și umbrele cu care se răfuia de mult. Atunci se resemnă la răzbunările lui vechi. Propti țărușii pînă la un drum subțire și alb de furnici și acolo încremeni și el. Umbrele crengilor ajunseră pînă acolo, urcară pînă la jumătatea țărușilor, învinseră și o jumătate din vîrful pantofilor lui Andrei și apoi dispărură umilite. El le privea triumfător stingerea și moartea. Știa că înșeală și se înșeală dinadins pentru că blocul din față reteza și ucidea ultimele raze ale soarelui care cădeau dincolo de el, așa că umbrele nu mai aveau cum să se lungească peste țăruși. Apoi Andrei se duse și se întinse sub copac. Se gîndi cît de prost fusese acum un an cînd se întinsese tot aici, sub același copac, se speriase dintr-o dată că ar putea cădea în el, în copac, în vîrful lui. Îl amețise albastrul subțire și legănat al cerului adînc și fără linii, se înspăimîntase și se duse speriat în casă. Acum stătea întins și se gîndea la prostia lui de atunci. Dintr-o dată îi păru că cerul e foarte liniștit și precis iar copacul e numai copac. Se nelinişti nițel, se ridică și se duse spre casă apăsat de o nemulțumire cumpătată, stăpînită.

În casă îl găsi pe nea Matei fumînd, spunînd glume și rîzînd singur. Tatăl lui Andrei rătăcea în pat între cearșafuri transpirate și rîdea și el singur în febră fără să audă ce spune celălalt. Nu rîdeau amîndoi în același timp dar ei n-aveau cum să-și dea seama de asta. Nea Matei îi fuma țigările și era foarte încîntat de ceea ce spunea...

Andrei intră în cameră și observă această nepotrivire dintre veselii.

Îl privi pieziș pe nea Matei care fuma țigară după țigară și se supără pe el. Va să zică, atunci cînd e în societate, cum zice tot el, zice că nu fumează. Și chiar că nu fumează. Mestecă tot timpul din gură și spune că marea lui plăcere e guma de mestecat și că nu înțelege ce-or fi găsind alții în fumat. Și el mestecă mereu dar n-are nimic în gură. Absolut nimic.

Și Andrei mai știa — din ce auzise în casă — că tot nea Matei întîrzie la condică și rîde de tatăl său că vine la timp.

Andrei nu se așeză jos, se rezemă bărbătește, neglijent și autoritar de o masă de radio din colțul camerei și îl privi deschis și nemilos pe nea Matei... Acesta se foi cîtva timp stînjenit. Strivi miniat țigara de spătarul frumos și curat al unui scaun, mai mestecă de cîteva ori în gol și plecă fără să spună nimic.

*

*   *

Peste cîteva zile tatăl lui Andrei s-a făcut bine, exact cînd i-a expirat și concediul medical.

Toate se desfășurau cum trebuie, pînă cînd el a început să audă greieri...

— Greieri?! De unde greieri la etajul șapte? Poate în capul tău, l-a lămurit scurt mama. În capul tău, ăla care a rămas într-o grădină cu straturi și cișmea și n-a urcat niciodată pînă la etajul VII, i-a explicat mai pe larg și pe înțeles mama.

Dar tatăl lui Andrei a început să întîrzie de la serviciu, să ajungă chiar în urma lui nea Matei. Cînd a adus a treia chenzină împuținată din cauza întîrzierilor (8,40, 8,50, 9, 9,10, 10) mama s-a alarmat și l-a chemat pe doctorul Puiu. Acesta (prieten vechi) s-a prefăcut că nu-l consultă pe tatăl lui Andrei, l-a întrebat pe ocolite de una de alta și i-a șoptit mamei că nu constată nimic.

Pe urmă s-au apucat să joace table. Și au jucat pînă tîrziu, zgomotos. Și n-au putut auzi greierii.

Greierii lui Andrei.

*

*   *

Andrei devenise trist. Lui începuseră de mult să-i placă cei trei greieri. Într-un penar mare și vechi el pusese pămînt ud și cîteva fire de iarbă. Ziua, cum se întorcea de la școală, potrivea penarul într-un ungher mai întunecat al camerei și se topea de veselie cînd vedea cum cei trei greieri sar și se îngroapă în pămînt ca să doarmă și ei.

Îi lăsa să doarmă acolo și le cînta și el lor un fel de cîntec de «gri, gri, gri, gri, gri» legănat și adormitor.

Dar pe măsură ce neînțelegerile din casă se înteţeau, el își dădea seama că trebuie să spună totul, totul, și să se despartă de cei trei greieri somnoroși.

Așa că atunci cînd a auzit că mama o să-l cheme iar pe doctorul Puiu îi culese din pămînt, adormiți, și-i băgă din nou în cutie, și-i duse și-i risipi lîngă rădăcina copacului în care se speriase odată că ar putea să cadă.

AVENTURILE lui Manolică

Povestite de OVIDIU ZOTTA
Desenate de BURSCHI

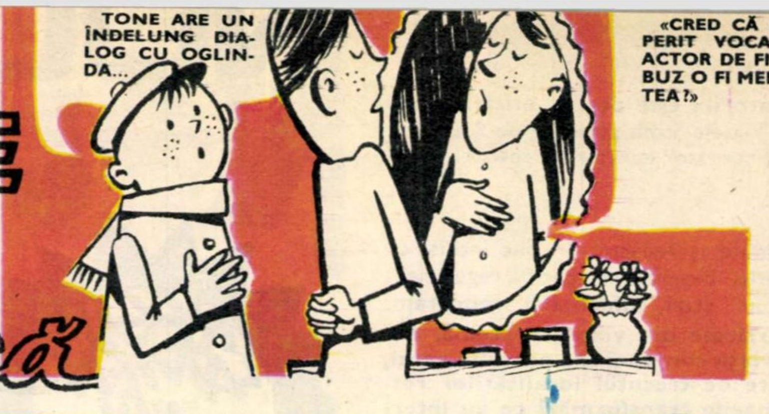
TONE ARE UN ÎNDELUNG DIALOG CU OGLINDA...

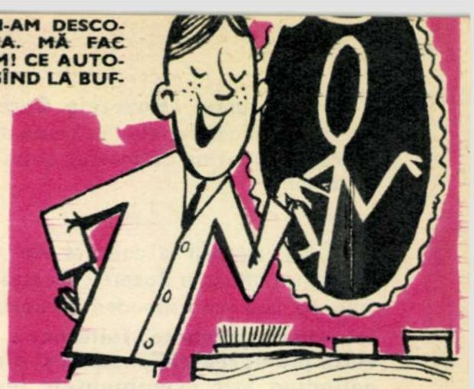
«CRED CĂ MI-AM DESCOPERIT VOCAȚIA. MĂ FAC ACTOR DE FILM! CE AUTOBUZ O FI MERGÎND LA BUFTEA?»

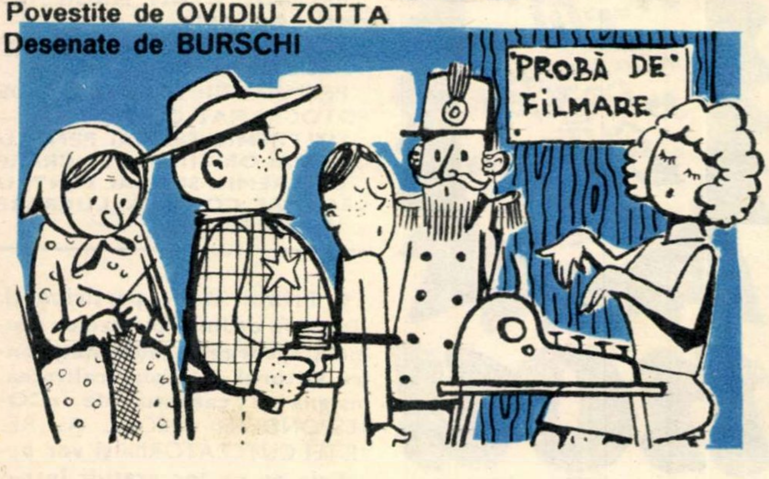
PROBĂ DE FILMARE

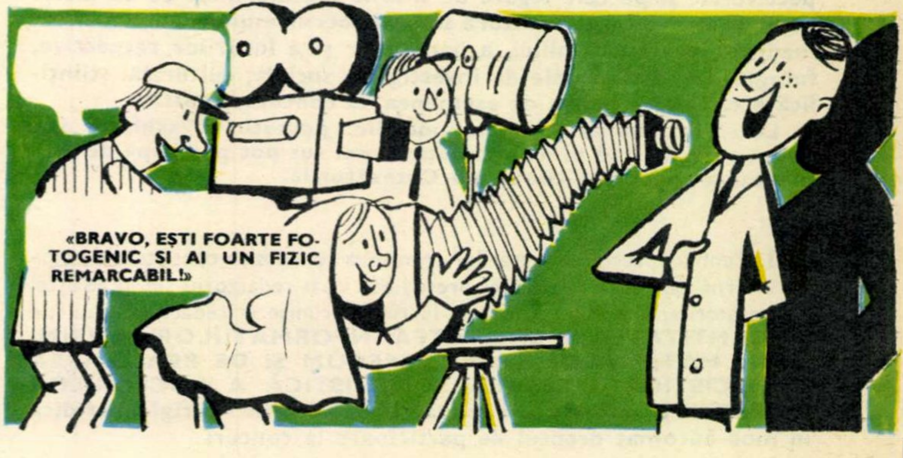
«BRAVO, EȘTI FOARTE FOTOGENIC ȘI AI UN FIZIC REMARCABIL!»

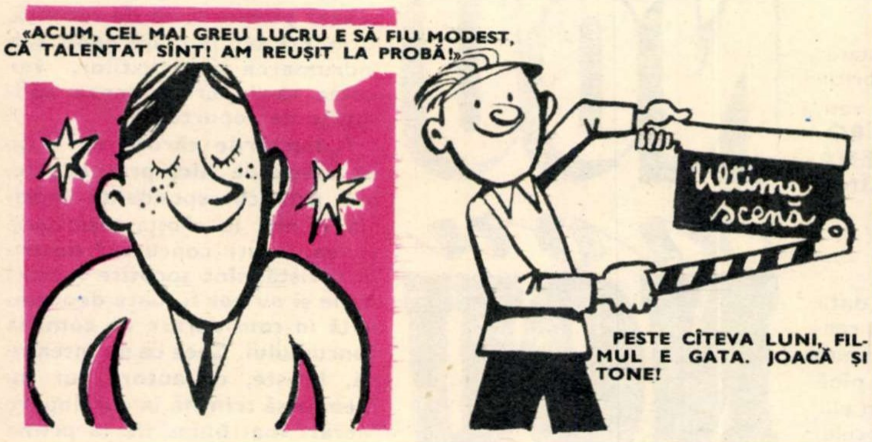
«ACUM, CEL MAI GREU LUCRU E SĂ FIU MODEST, CĂ TALENTAT SÎNT! AM REUȘIT LA PROBĂ!»
Ultima scenă
PESTE CÎTEVA LUNI, FILMUL E GATA. JOACĂ ȘI TONE!

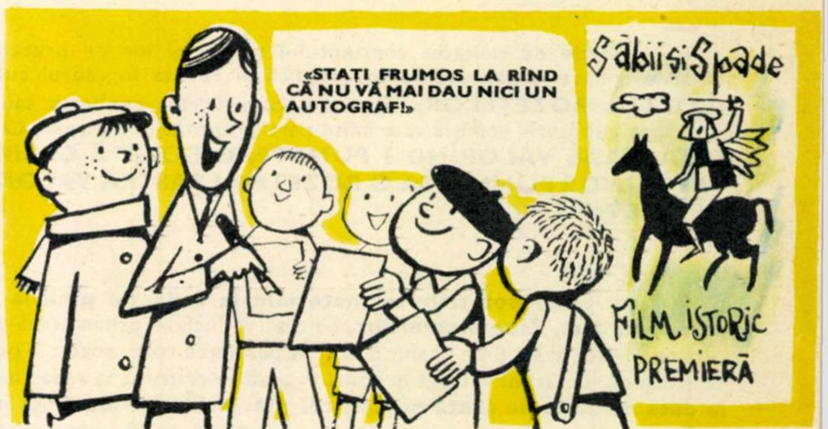
«STAȚI FRUMOS LA RÎND CĂ NU VĂ MAI DAU NICI UN AUTOGRAF!»
Săbii și Spade
FILM ISTORIC
PREMIERĂ

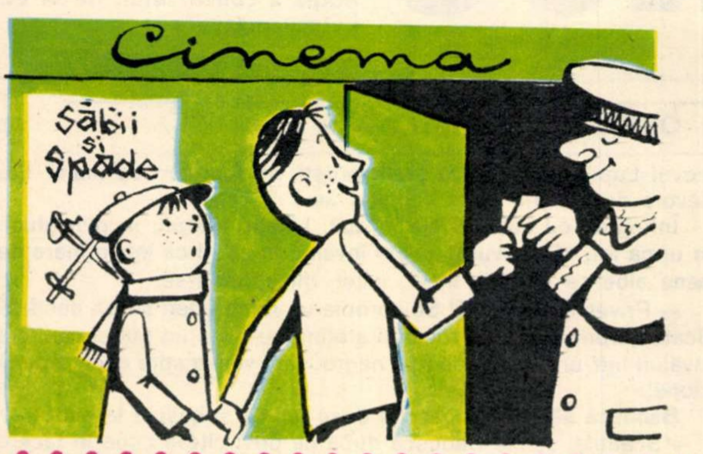
Cinema
Săbii și Spade

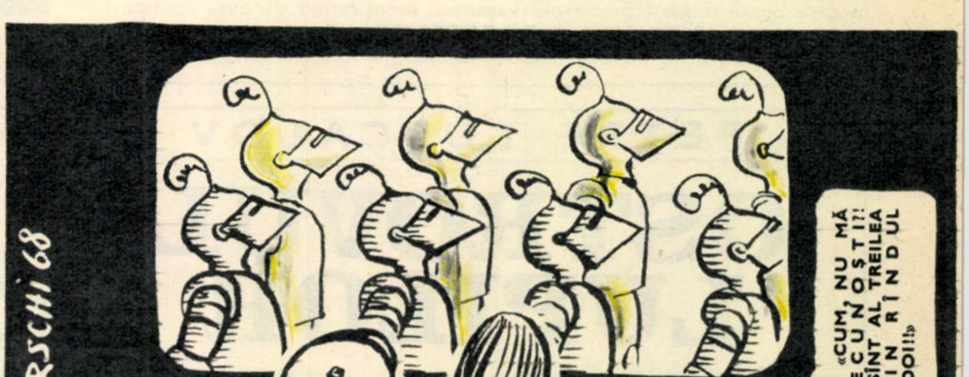
BURSCHI 68
«CUM, NU MĂ RECUNOȘTI?! SÎNT AL TREILEA DIN RÎNDUL DOI!»

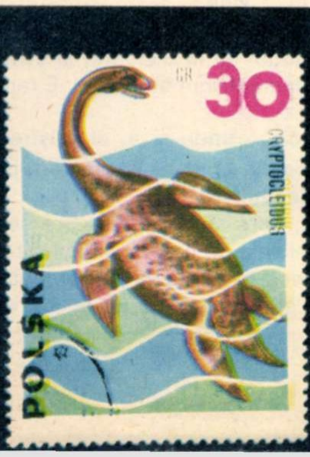
POLSKA
30
GR
CRYPTOCLEIDUS

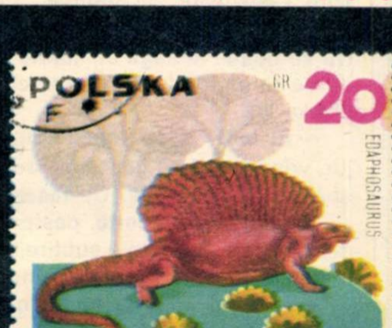
POLSKA
20
GR
EDAPHOSAURUS

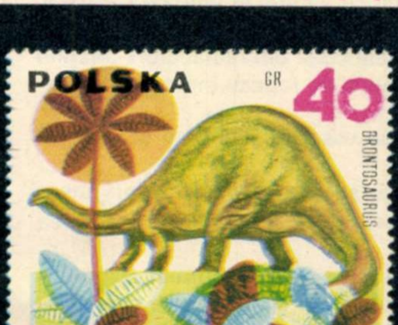
POLSKA
40
GR
BRONTOSAURUS

FILATELIE

✿

NOU
NOU
REGULAMENTUL
CONCURSULUI
„ROZETELE CUTEZĂTORII"
NOU
NOU
nou
NOU

1. Concursul «**Rozetele Cutezătorii**» este deschis oricărui cititor al revistei noastre, elev într-una din clasele Școlii generale de 8 ani, care dorește să devină un prieten și un colaborator apropiat al revistei «Cutezătorii».

2. Participanții la concurs vor trimite la redacție, în plic închis, cu mențiunea «Pentru Rozetele Cutezătorii», începînd cu apariția regulamentului de față, corespondențe cuprinzînd: **știri, informații, reportaje, însemnări, anchete, foiletoane, articole din viața de școală, din viața pionierească, precum și din viața comunei sau orașului natal, oglindind atît evenimentele legate de trecutul localităților respective cît și pe cele legate de marile transformări ce au intervenit în dezvoltarea acestora în anii socialismului. Documentele, inedite din viața familiei, a oamenilor și a locurilor respective, fotografiile, materialele de investigație socială, culturală, științifică etc. pot lua parte, de asemenea, la concursul nostru.**

Lucrările literar-artistice, poeziile, povestirile, schițele sau desenele înfățișînd temele enunțate mai sus pot participa, de asemenea, la concursul «Rozetele Cutezătorii».

3. Pentru aprecierea lucrărilor trimise la concurs se constituie o comisie internă de redacție al cărei președinte va fi redactorul șef al revistei «Cutezătorii». Comisia va aprecia lucrările trimise la redacție în funcție de: **CANTITATEA ȘI CALITATEA INFORMAȚIILOR CUPRINSE ÎN MATERIALUL TRIMIS, PRECUM ȘI DE REALIZAREA PUBLICISTICĂ, LITERARĂ ȘI ARTISTICĂ A LUCRĂRILOR RESPECTIVE. Informațiile eronate, sau lucrările neoriginale ridică în mod automat dreptul de participare la concurs.**

4. În funcție de calitatea conținutului și formei lor de prezentare, lucrările trimise la concurs se vor publica în revistă în cadrul rubricii «**COLȚUL ROZETELOR**». Pentru fiecare lucrare publicată, sau reținută spre publicare, comisia va trimite participantului la concurs: **O ROZETĂ ROȘIE VALORÎND 3 PUNCTE, O ROZETĂ GALBENĂ VALORÎND 2 PUNCTE SA O ROZETĂ ALBASTRĂ VALORÎND 1 PUNCT.**

5. Participanții **pot trimite materiale la redacție pînă la data de 9 iunie a.c., Ziua pionierilor,** cînd se va încheia prima etapă a concursului. În tot acest timp ei sînt datori să **păstreze** toate rozetele primite ca urmare a lucrărilor intrate în concurs și **să le trimită** la redacție **pînă la data de 20 iunie (data poștei) cel mai tîrziu,** de asemenea în plic închis, cu adresa exactă a participantului precum și cu indicația locului în care poate fi găsit pe timpul vacanței, menționînd de data aceasta pe plicul trimis: «**BUCHETUL ROZETELOR**». Comisia concursului, în funcție de punctele acumulate de fiecare participant la concurs, va acorda următoarele:

PREMII LA CONCURSUL „ROZETELE CUTEZĂTORII"

PREMIUL I: UN MAGNETOFON PORTABIL

PREMIUL II: O MAȘINĂ DE SCRIS PORTABILĂ

PREMIUL III: UN APARAT DE FOTOGRAFIAT CU TREPIED

UN PREMIU SPECIAL PENTRU CEA MAI ORIGINALĂ LUCRARE

UN PREMIU SPECIAL PENTRU CEA MAI CONCISĂ LUCRARE

10 MENȚIUNI

---

6. Primii 25 de participanți, clasați în ordinea punctelor acumulate, vor primi automat, pentru viitorul an școlar calitatea, insigna și carnetul de «CO-RESPONDENT SPECIAL AL REVISTEI CUTEZĂTORII» **și vor beneficia de un loc gratuit într-o tabără pionierească de vacanță, la munte sau la mare unde, sub îndrumarea specialiștilor, vor putea să-și perfecționeze aplicațiile de reporter.**

7. Lucrările cărora nu li se va răspunde nici prin rozete, nici prin corespondență specială și nici la «Poșta rozetelor», **ce va însoți concursul nostru în revistă, sînt socotite lucrări slabe și nu vor fi luate deocamdată în considerare de comisia concursului. Ceea ce nu înseamnă, firește, că autorii lor nu trebuie să trimită în continuare lucrări mai bune, fie la prima etapă a concursului, fie la etapele următoare.**

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

Băieții scăpaseră. Scatiul vîslea cu putere, în timp ce Babușcă, cu praștia în mînă, gata să tragă, privea în urmă, acolo unde, departe, din ce în ce mai departe, capetele celor doi răufăcători, apărînd și dispărînd, în valuri, se estompau și se topeau încet prin perdelele de aburi.

— Babușcă, treci la vîsle! spuse vesel Scatiul. Am scăpat. Într-o oră sîntem la stăvilar...

Babușcă își ascunse praștia în sîn și, dînd la o parte cu grijă pușca încărcată a Chiorului, care îi aținea calea rezemată de marginea bărcii, se așeză lîngă Scatiu.

— Ia te uită cine voia să pună mîna pe noi, mormăi disprețuitor Babușcă, apucînd o vîslă și-aruncînd o ultimă privire spre «Ostrovul Lupilor». Păi dacă eram proști, nu mueam de mult? Era nevoie de Chiorul și de Ciupitul ăla?

• OSTROVUL LUPILOR • 114

Înfingînd cu sete vîslele în apă, băieții navigau în plin ghiol. În urma lor, «Ostrovul Lupilor» învăluit în aburi ca într-o mare de pene albe se depărta încet, încet, micșorîndu-se.

— Privește, Babușcă! Se apropie un remorcher! strigă deodată Scatiul, oprindu-se din vîslit și arătînd cu mîna un punct cenușiu învăluit într-un nouraș de fum negru, care venea spre ei cu repeziciune.

Babușcă sări în picioare și duse palma streașină la ochi.

— Scatiule, spuse Babușcă după ce privi cîteva clipe în tăcere spre vasul care se apropia. Știi cine vine?

— Nu, răspunse Scatiul, ducînd și el palma streașină la ochi. Nu se poate! adăugă el, sărind la rîndul lui în picioare, și învîrtindu-se ca un lup încolțit în barcă. Vine bătrînul Murfatlar. E remorcherul lui.

— El este, șopti repede Babușcă, rotindu-și și el privirea în jur, vrînd parcă să găsească o scăpare... O să ne ajungă din urmă și-o să ne scufunde. Ce facem, Scatiule?

Scatiul privi departe, peste ape, spre stufărișurile care se vedeau în zare, ca o linie subțire și delicată de tuș. Își aminti de brutalitatea cu care bătrînul îi închisese în magazia remorcherului.

— N-avem timp să ajungem la stufărișuri, spuse el. La vîsle,

POFTIŢI LA VÎNĂTOARE!

Am pornit la vînătoare
(O parte dintre «vînătorii» din cercul de radioamatori al Casei pionierilor din Braşov pe urmele «vînatului»).

«Atenţiune! Atenţiune! Către toate cercurile de radioamatori din ţară!

La 9 iunie, de «Ziua pionierilor», vă invităm pe meleagurile judeţului nostru la o «vînătoare de vulpi»!»

Invitaţia aceasta aparţine membrilor cercului de radioamatori de la Casa pionierilor din Braşov care ne-au rugat s-o publicăm în paginile revistei noastre. «Dar despre ce fel de vînătoare e vorba?» — parcă îi auzim întrebîndu-se pe cei neiniţiaţi într-ale radiofoniei. La această presupusă întrebare ne răspunde SEVER NORAN, redactor la revista «Sport şi tehnică»:

Nu, nu e vorba, cum s-ar crede, despre o expediţie pentru vînarea duşmanului dintotdeauna al galinaceelor, ci despre nişte «vulpi» mult mai interesante. Şi ca să fiu mai clar, am să vă povestesc o întîmplare adevărată:

În timpul celui de-al doilea război mondial, armata hitleristă a lansat numeroşi paraşutişti pe teritoriul Norvegiei şi Suediei, cu scopuri teroriste. Aceştia se ascundeau precum vulpile şi ţineau legătura între ei prin radio. Dar tocmai undele radio i-au trădat. Radioamatorii norvegieni şi suedezi au reuşit să-i descopere, rînd pe rînd, cu ajutorul unor aparate radio special construite care recepţionînd transmisia duşmanilor indicau, totodată, cu destulă precizie, locul unde se afla emiţătorul şi posesorul său. Şi astfel paraşutiştii hitlerişti au fost capturaţi. Operaţia aceasta a fost numită atunci «vînătoarea de vulpi».

După război, deşi «vulpile» fasciste dispăruseră, «vînătoarea de vulpi» n-a fost abandonată. Ea a devenit un sport tehnico-aplicativ dintre cele mai frumoase şi mai pasionante. Acum există deja şi un campionat european (anul trecut, la Praga, s-a desfăşurat cea de-a V-a ediţie a acestuia).

În ce constă acest sport? Se instalează în teren 3—4 minuscule radioemiţătoare («vulpile») cu... cozi (antene) mai lungi sau mai scurte care emit din 5 în 5 minute pe o anumită lungime de undă. Echipele de «vînători», aflate la distanţă, pornesc înarmate cu receptoare de construcţie specială (cu antenă dipol) să le «vîneze». «Vînătoarea» nu e prea uşoară. «Vulpile» sînt ascunse sub stînci, în scorburi de copaci, şi-i înşeală pe «vînători» dînd reflexii ale undelor. Trebuie să fi un bun tehnician, să ştii să mînuieşti cu dexteritate «arma» şi, în acelaşi timp, să fi şi un bun polisportiv, deoarece «vulpile» se află la 3—4 kilometri una de alta, pe terenuri cu reliefuri diverse. Cîştigă cel care reuşeşte să descopere mai repede vizuinile şi, totodată, se întoarce primul din cursă.

*

Şi în ţara noastră sportul acesta se bucură de o popularitate considerabilă, mai ales printre elevi. În numeroase cercuri de radioamatori din şcoli şi de la casele pionierilor, elevii învaţă să-şi construiască receptoare speciale şi să deprindă tainele «vînătorii de vulpi». Printre cei mai pricepuţi şi pasionaţi «vînători» se află şi membrii cercului de radioamatori de la Casa pionierilor din Braşov. În dorinţa de a-şi verifica măiestria în competiţie cu alţi radioamatori din ţară, ei au lansat invitaţia de mai sus. Cei care doresc să se întreacă cu ei, să le scrie şi, eventual, să le ceară lămuriri suplimentare. Iar voi, ceilalţi, care încă n-aţi ştiut pînă acum că puteţi practica «vînătoarea de vulpi», poate vă hotărîţi să urmaţi exemplul colegilor voştri.

• OSTROVUL LUPILOR • 115

Babuşcă! La vîsle! Poate bătrînul nu ne-a zărit. Să schimbăm direcţia!

Amîndoi băieţii se repeziră la vîsle. Peste cîteva clipe, barca zbura, spre stufărişuri, sărind peste valuri, muşcînd şi sfîşiind apa cu botul ei ascuţit, azvîrlind-o, în petice înspumate, în aer. Dar şi remorcherul îşi schimbase direcţia. Cei doi băieţi desluşeau acum coşul lui înalt şi negru, mîncat de rugină, ce venea spre ei, scuipînd din cînd în cînd în văzduh coloane înalte de fum...

— Vine spre noi! strigă Babuşcă, vîslind şi întorcînd mereu capul spre remorcherul care se apropia, cu motoarele duduind în plin. Ne ajunge din urmă. Ne-a ajuns!

— N-avem ce face. Să ne pregătim de luptă, Babuşcă, spuse liniştit Scatiul, dînd drumul vîslei, cu privirea aţintită spre vasul scorojit şi putred, care acum venea şerpuind, în plină viteză drept spre barcă. Repede... Dă-mi puşca, Babuşcă!

Babuşcă îl privi o clipă cu gura căscată.

— Puşca? îngăimă el. Păi ştim noi să tragem cu puşca?

Scatiul îl dădu la o parte, şi-apucînd puşca, se trînti în fîn, rezemînd ţeava armei de marginea bărcii şi îndreptînd-o spre remorcherul care se apropia.

— Hai, Babuşcă... praştia... Ce stai!??

Ca trezit din somn, Babuşcă îşi scoase praştia din sîn şi se trînti lîngă Scatiu, în fîn. Parcă speriat de poziţia războinică a celor

• OSTROVUL LUPILOR • 116

doi băieţi, remorcherul o coti la stînga într-un vîrtej de spumă.

— Fuge, strigă bucuros Babuşcă, a văzut că avem puşcă. O ia la sănătoasa. Uraaa!

Dar bucuria lui Babuşcă fu de scurtă durată. Remorcherul se opri brusc, apoi rotindu-se de cîteva ori, în jurul lui, o porni din nou spre barcă. Acum era aproape. Pe măsură ce vasul înainta spre ei, o uimire fără de margini îi cuprindea pe cei doi băieţi. În cabina pilotului, — prin geamul mare şi afumat, nu se zărea nimeni. Uriaşa cîrmă se clătina singură, ca un om beat, cînd într-o parte, cînd în alta.

— Ce-i asta, Babuşcă? făcu uimit Scatiul, lăsînd patul armei să cadă în barcă. Priveşte! Nu-i nimeni la cîrmă!

— Şi nici pe punte, adăugă aiurit Babuşcă. Să ştii că bătrînul s-a îmbătat pe undeva şi-o fi scăpat remorcherul.

— Şi-acum aleargă, nebun, de unul singur, pe apă. Uite-te la el! Să-l prindem. Ce zici? spuse Scatiul, înviorîndu-se deodată. O să putem?

— Ba bine că nu, mormăi Babuşcă, azvîrlind praştia în barcă şi începînd să-şi suflece mînecile de la cămaşă. Vîsleşte spre el. O să mă prind de scară...

(VA URMA)

TERRA II

Scenariu: **TUDOR POPESCU**
Ilustrații: **ALBIN STĂNESCU**

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE: **Racheta «Luceafărul» a pornit către asteroidul R.M.-12. În cosmos cei de pe «Luceafărul» au salvat doi naufragiați eșuați pe o rachetă, care, de fapt, urmăresc să le zădărnicească planul. Doi extrapămînteni îi salvează pe toți, dar cei doi bandiți încearcă să fugă cu racheta acestora.**

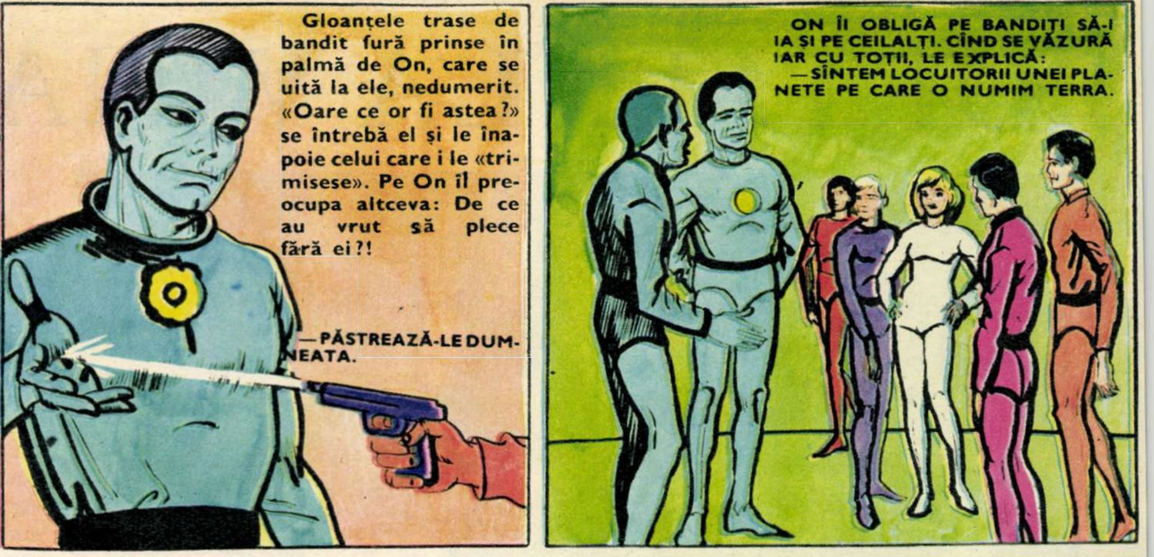
Gloanțele trase de bandit fură prinse în palmă de On, care se uită la ele, nedumerit. «Oare ce or fi astea ?» se întrebă el și le înapoie celui care i le «trimisese». Pe On îl preocupa altceva: De ce au vrut să plece fără ei ?!
— PĂSTREAZĂ-LE DUMNEATA.
ON ÎI OBLIGĂ PE BANDIȚI SĂ-I IA ȘI PE CEILALȚI. CÎND SE VĂZURĂ IAR CU TOȚII, LE EXPLICĂ:
— SÎNTEM LOCUITORII UNEI PLANETE PE CARE O NUMIM TERRA.

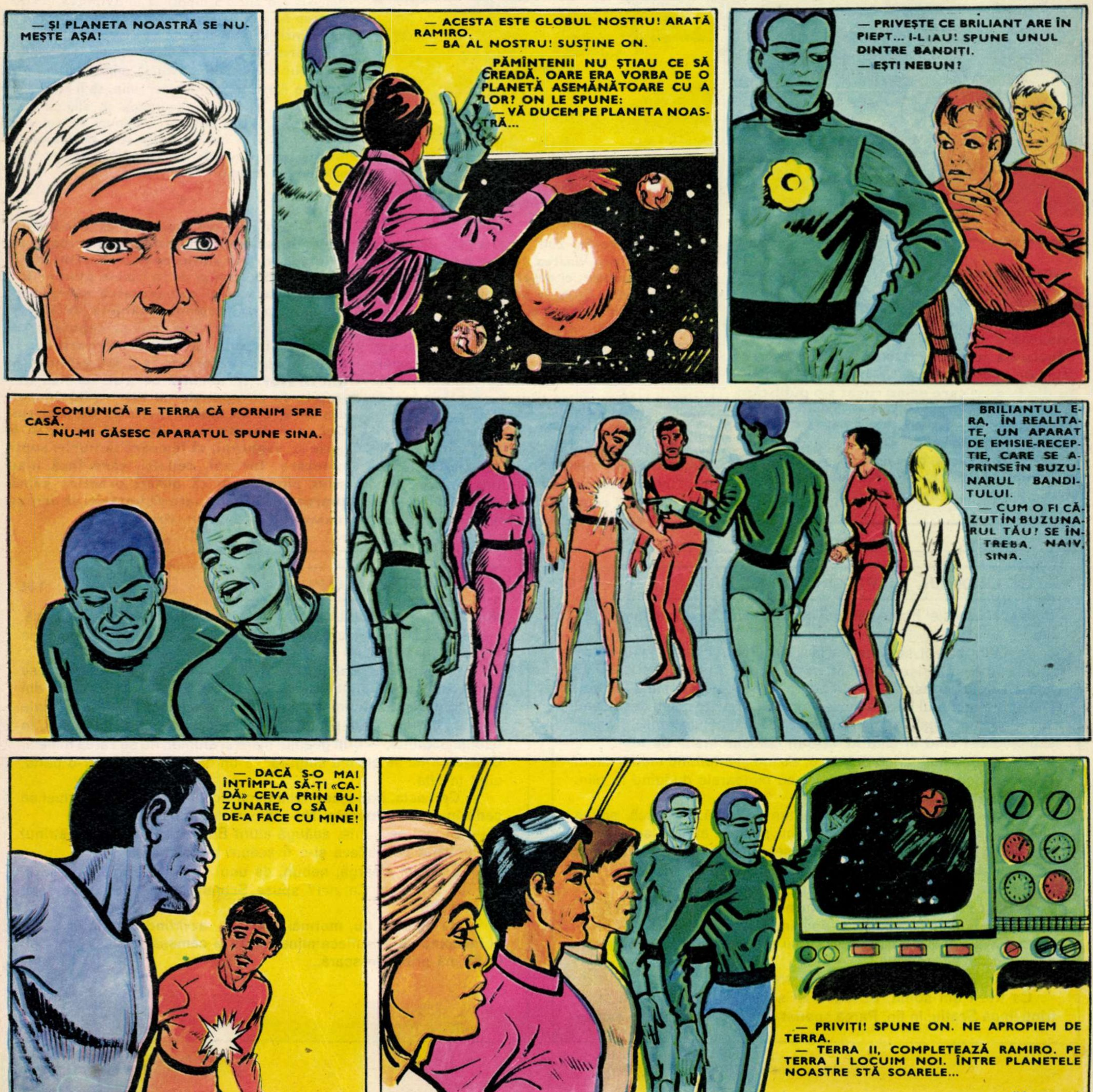
— ȘI PLANETA NOASTRĂ SE NUMEȘTE AȘA!
— ACESTA ESTE GLOBUL NOSTRU! ARATĂ RAMIRO.
— BA AL NOSTRU! SUSȚINE ON.
PĂMÎNTENII NU ȘTIAU CE SĂ CREADĂ. OARE ERA VORBA DE O PLANETĂ ASEMĂNĂTOARE CU A LOR? ON LE SPUNE:
— VĂ DUCEM PE PLANETA NOASTRĂ...
— PRIVEȘTE CE BRILIANT ARE ÎN PIEPT... I-L IAU! SPUNE UNUL DINTRE BANDIȚI.
— EȘTI NEBUN?
— COMUNICĂ PE TERRA CĂ PORNIM SPRE CASĂ.
— NU-MI GĂSESC APARATUL SPUNE SINA.
BRILIANTUL ERA, ÎN REALITATE, UN APARAT DE EMISIE-RECEPȚIE, CARE SE APRINSE ÎN BUZUNARUL BANDITULUI.
— CUM O FI CĂZUT ÎN BUZUNARUL TĂU? SE ÎNTREBA, NAIV, SINA.
— DACĂ S-O MAI ÎNTÎMPLA SĂ-ȚI «CADĂ» CEVA PRIN BUZUNARE, O SĂ AI DE-A FACE CU MINE!
— PRIVIȚI! SPUNE ON. NE APROPIEM DE TERRA.
— TERRA II, COMPLETEAZĂ RAMIRO. PE TERRA I LOCUIM NOI. ÎNTRE PLANETELE NOASTRE STĂ SOARELE...

(Va urma)

Portretul unui minitehnician

Cu cîtva timp în urmă am primit o scrisoare de la **Coman I. Ion**, elev în clasa a VIII-a a Școlii generale din comuna Suduleni — Izvoarele, județul Dîmbovița. «Sînt atît de îndrăgostit de tehnică și de construcții — spune el — încît mi-am transformat casa într-un adevărat atelier.» Ca atare, ne-am deplasat la Suduleni-Izvoarele unde am stat de vorbă cu Coman I. Ion:

— Dragă Coman, spune-ne ce ai construit pînă acum?

— Un electromotor, o sonerie electrică, un aparat de radio cu două tranzistoare, un telefon...

— Ai lucrat și în cadrul cercului tehnic?

— Da. Împreună cu alți colegi ai mei am construit un releu electromagnetic, o macara electromagnetică și în perspectivă, vom construi un electromotor pus în funcțiune printr-un releu.

— Ce părere ai avut cînd ai văzut Concursul «Minitehnicus» în revista noastră!

— M-am bucurat. Il așteptam de multă vreme.

— Ce citești?

— Priviți biblioteca mea personală: cărți din «Colecția radio și televiziune», «Sfaturi pentru posesorii de radioreceptoare», «Stereofonia și aplicațiile ei» și altele. Citesc »Știință și tehnică», «Sport și tehnică» și urmăresc cu pasiune materialele științifice din revista «Cutezătorii». Mă pasionează literatura științifico-fantastică.

Coman Ion lucrînd la aparatul pe care îl va trimite la concursul MINI-TEHNICUS.

Fără cuvinte

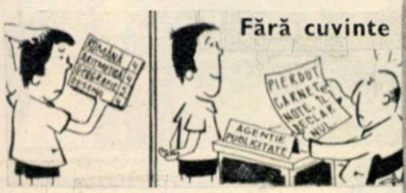

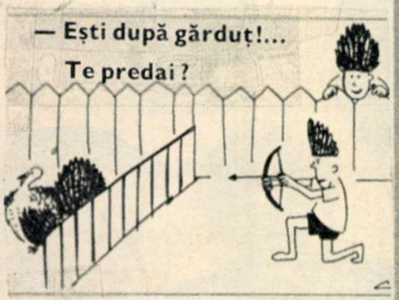
— Ești după gărduț!...
Te predai?

C. BOSTAN

1. Priviți figurile A și B și spuneți care este mai lungă: dreapta A sau B?

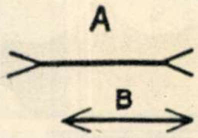

2. Cine este mai înalt? Profesorul sau elevul?

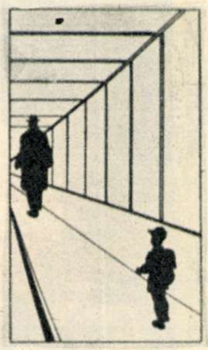

FLORI

ORIZONTAL: 1) Poet român, autorul poeziei «Semănătorii». 9) Luna florilor numită de popor «florar». 10) Artiști, făuritori de vase. 11) Poștale! 12) Adevărată. 14) Nume de fată. 16) Ion Barbu. 17) Între cal și călăreț! 18) Simbolul gloriei (sing.) 20) Albastrul cerului. 22) Ca paiul. 23) Codiță de boboc! 25) Purpura florilor sau floare... somniferă. 26) Strat de flori. 29) Petale de viorele! 30) Floarea... ochilor! 32) Poet român, autorul poeziei «Moartea căprioarei». 34) Floare cîntată de compozitorul român Ion Vasilescu. 36) Jean Ionescu. 37) Îi suflă vîntul (fig.) 39) Culege nectarul florilor. 40) Arma albinelor. 41) Floare albă foarte parfumată, simbol al purității.

VERTICAL: 1) Mare pictor român. 2) Flori ce constituie titlul unui cîntec de Temistocle Popa. 3) Ghiocei pe sfîrșite! 4) Oraș în Indonezia. 5) Eh! Viață, viață, tînără și nouă,/ Cu oameni, flori și steaguri în...,/ Cum s-ar putea să nu ne placi tu nouă?» (Mihai Beniuc) 6) Plantă cu flori multicolore originară din Orient. 7) Domnișoară (abr.) sau... Fluviu în Maroc. 8) Petale de iriși! 12) Dacă nu e bun!!! 13) Flori albe dintr-o vestită poiană făgărășeană. 15) Lăcrămioare!!! 17) Gingași. 19) Culoare de floare! 21) Cap de zmeu! 22) «Petele negre» ale trandafirilor! (sing.) 24) Bătrîni cu părul alb. 27) Nu altfel. 28) Mac... mac! 31) Autorul lui «Trandafir... de la Moldova». 33) Vin cu mărțișoare (sing.) 35) Floare la ureche! 38) Pană de despicat lemne. 39) Rece!

MIHAI PĂTRAȘCU

Dicționar la îndemînă: SOE, DRA

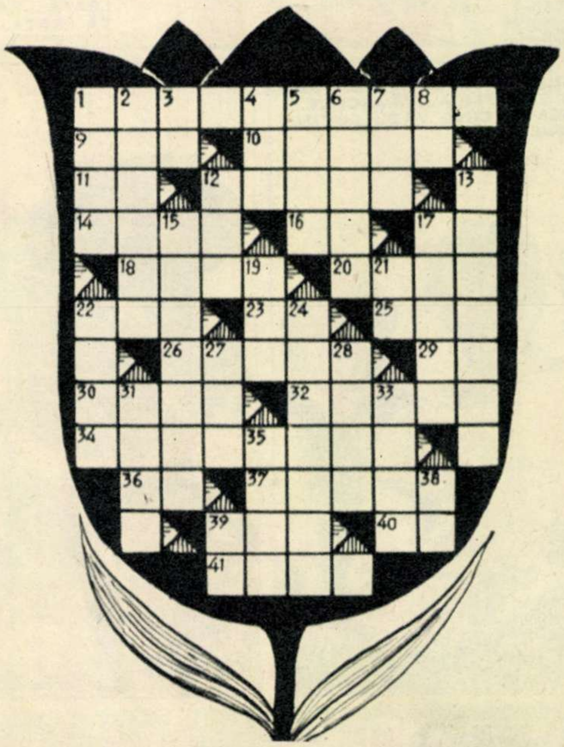

CONCURSUL SĂPTĂMÎNII

- naturale - II -

Rezervațiile Tisa și Vifornița, pe cele două versante ale Penteleului, stau mărturie pentru arbortele virgin care îmbrăca odinioară muntele. Aici, în apropierea pădurii Harțagul, a fost descoperit cel mai mare arbore din România, dintr-o anumită specie. El este în același timp un adevărat arbore uriaș al pădurilor europene; la înălțimea pieptului unui om are diametrul de 2,20 metri, iar de la bază la vîrf măsoară 62 de metri.

Întrebările la care vă rugăm să răspundeți sînt:

1. Despre ce fel de arbore este vorba?

2. Care este numele sub care este cunoscut acest arbore vestit, ce a fost declarat «monument al naturii»?

După ce ați aflat răspunsurile, treceți-le pe cupon. Decupați apoi cuponul și trimiteți-l redacției la maximum 5 zile după apariția numărului cu mențiunea scrisă de tipar pe plic: Pentru «Concursul săptămînii» — NATURALE II.

CUPON

Numele . . . . Adresa exactă . . .

. . . .

Răspunsurile: 1. . . . .

2. . . . .

Cîștigător prin tragere la sorți la concursul săptămînii ISTORIE II: DAMIAN MATEIAȘ — comuna Scorțoasa, Județul Buzău.

Răspunsurile exacte:
1. Apulum
2. Alba Iulia
3. Mihai Viteazul se proclamă domn al Țării Românești, al Transilvaniei și a toată Țara Moldovei.

MIU-AL-FLORILOR

Povestire în versuri de
ALEXANDRU MITRU și AUREL TITA
Desene: ION DEAC - CLUJ

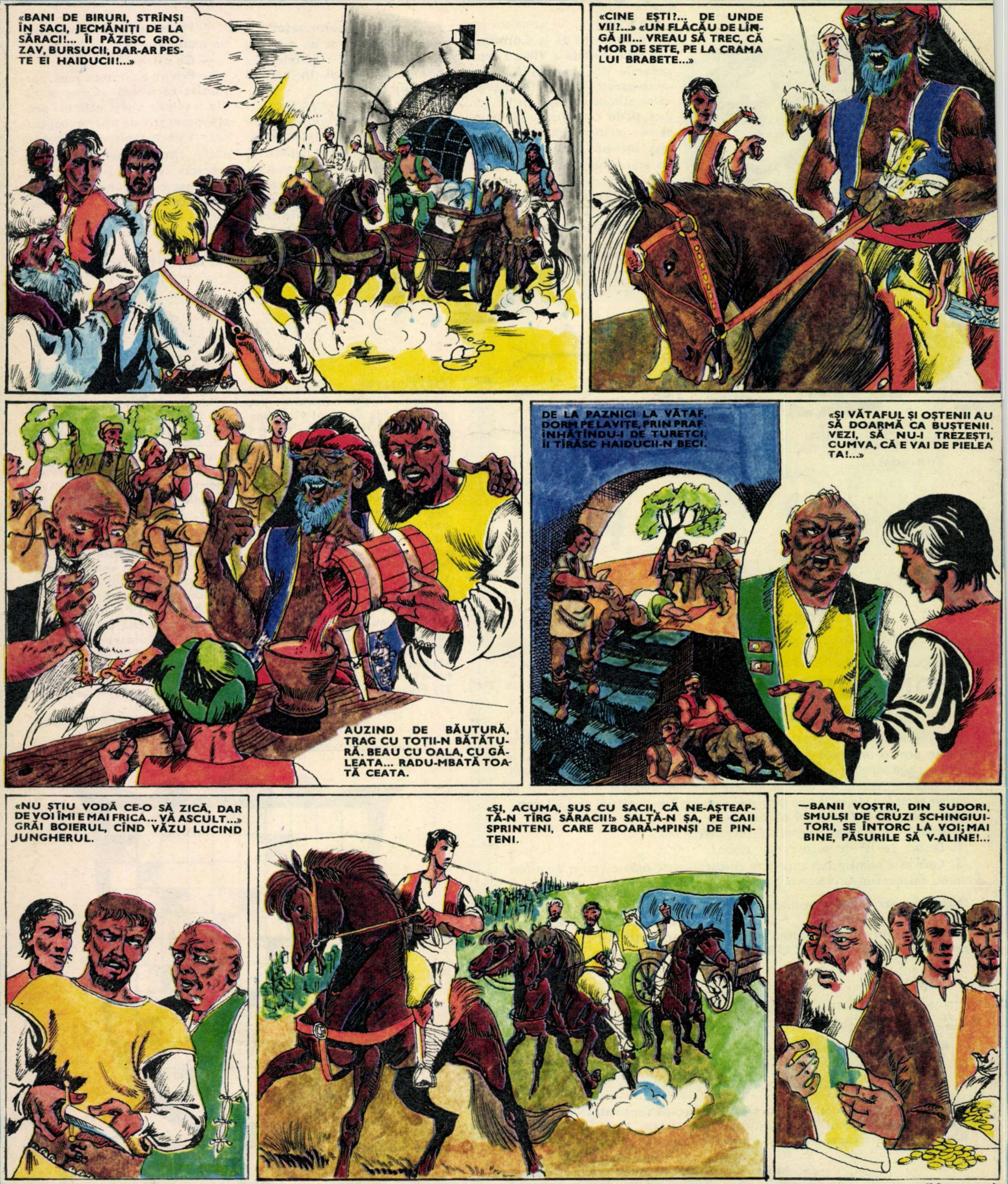
«BANI DE BIRURI, STRÎNȘI ÎN SACI, JECMĂNIȚI DE LA SĂRACI!... ÎI PĂZESC GROZAV, BURSUCII, DAR-AR PESTE EI HAIDUCII!...»
«CINE EȘTI?... DE UNDE VII?...» «UN FLĂCĂU DE LÎNGĂ JII... VREAU SĂ TREC, CĂ MOR DE SETE, PE LA CRAMA LUI BRABETE...»
AUZIND DE BĂUTURĂ, TRAG CU TOȚII-N BĂTĂTURĂ. BEAU CU OALA, CU GĂLEATA... RADU-MBATĂ TOATĂ CEATA.
DE LA PAZNICI LA VĂTAF, DORM PE LAVIȚE, PRIN PRAF. ÎNHĂȚÎNDU-I DE TURETCI, ÎI TÎRĂSC HAIDUCII-N BECI.
«ȘI VĂTAFUL ȘI OȘTENII AU SĂ DOARMĂ CA BUȘTENII. VEZI, SĂ NU-I TREZEȘTI, CUMVA, CĂ E VAI DE PIELEA TA!...»
«NU ȘTIU VODĂ CE-O SĂ ZICĂ, DAR DE VOI ÎMI E MAI FRICA... VĂ ASCULT...» GRĂI BOIERUL, CÎND VĂZU LUCIND JUNGHERUL.
«ȘI, ACUMA, SUS CU SACII, CĂ NE-AȘTEAPTĂ-N TÎRG SĂRACII!» SALTĂ-N ȘA, PE CAII SPRINTENI, CARE ZBOARĂ-MPINȘI DE PINTENI.
—BANII VOȘTRI, DIN SUDORI, SMULȘI DE CRUZI SCHINGIUITORI, SE ÎNTORC LA VOI; MAI BINE, PĂSURILE SĂ V-ALINE!...

(Va urma)

Cutezătorii revistă săptămînală. Redacția și administrația: BUCUREȘTI, PIAȚA SCÎNTEII nr. 1, telefon 17.60.10
Tiparul executat la COMBINATUL POLIGRAFIC «CASA SCÎNTEII»
Prezentarea artistică: ANCA ARGHIR. Prezentarea grafică: BARANY ROZALIA
PREȚUL 1 LEU